

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ÚNOR 2019

Svatý Cyril na oltářní mozaice
hejčínského kostela, detail (foto Filip Kotek)

Úvodní slovo

V tomto měsíci, 14. února 2019, si připomeneme 1150. výročí smrti svatého Cyrila. Jeho staroslověnský životopis obsahuje krásnou modlitbu, kterou se světec modlil před svou smrtí. Můžeme z ní čerpat inspiraci pro svou modlitbu a zároveň se posilovat vědomím, že ve svatém Cyrilovi máme přímluvce u Boha i my, nejen naši předkové – jeho současníci.

P. Gorazd

* * *

Přiblížila se hodina, kdy se Cyrilovi mělo dostat pokoje a kdy měl být přenesen do věčného života. Tu pozdvihl své ruce k Bohu a v slzách se modlil:

„Hospodine, můj Bože,
ty, který jsi všechny kůry andělské i síly netělesné utvořil,
nebe sklenul a zemi založil a vše, co jest, z nebytí v bytí přivedl,
ty, který vždycky a všude nasloucháš těm, kdo činí tvou vůli,
kdo se tě bojí a zachovávají tvá přikázání,
vyslyš mou modlitbu a ochraň své věrné stádo,
jemuž jsi mne, svého neužitečného a nehodného služebníka,
postavil do čela.

Ty, který všechny zbavuješ všeliké bezbožné a pohanské zloby
těch, kdo rouhavě mluví proti tobě,
dej, ať se tvá církev hojně rozroste,
spoj všechny v jedno, učiň je lidem vyvoleným,
ať jsou jedné mysli v tvé pravé víře a správném vyznání
a vdechni jim do srdce slovo svého učení.
Je to jistě tvůj dar, žes nás nehodné přijal za hlasatele evange-
lia svého Krista.

Odevzdávám ti jakožto tvé ty, které jsi mi svěřil:
usilují o dobré skutky a konají, co je ti milé.
Spravuj je svou mocnou pravicí, vezmi je pod ochranu svých křídel,
ať všichni chválí a oslavují tvé jméno,
Otče i Synu i Duchu Svatý, navěky. Amen.“

Ze „Života svatého Cyrila“ (Žitije Konstantina, XVIII)

Tříkrálová sbírka 2019

PO ROCE NAŠIM TŘEM KRÁLŮM

Svítilo sluníčko? Už ani nevím.
Tak dobrá, mí milí, z nároků slevím.
Nemusí být dvacet, stačí jen pět,
kousek dál poseděl mrazivý děd.

Kašpar a Melichar už zase jdou,
kousek dál Baltazar tou zimní tmou,
brouzdali ve sněhu, na dveře tloukli,
úsměvů plamínek mnohde jim sfoukli.

My se však nedáme! Že, králi milí!
Jdem stále dál a dál v každé to chvíli.
Je to jen tak asi čtyři sta dveří,
spěcháme, běháme, stihnem to stěží.

Dědové, babičky, smutně už sedící,
v domovech Charity z oken jen hledící,
sestřička s úsměvem ováže šátek,
děda má ze dne zas tak trochu svátek.

Z tisíců tato věc člověka zvedá,
v naději do zítřka, snad dál už se nedá,
maličcí i větší jdou do ulic pomoci
z podivné, záludné, národa nemoci.

Na cesty nám Pán však i letos požehnal,
chmury, zlost, trápení, z mysli všem rozebral.
V cíli jsme, radost mám, děkuji vřele,
do veršů s úsměvem píšu vám směle.

Váš Oldřich Chytilík

V hejčínské farnosti se letos vybralo na Tříkrálové sbírce rekordních **64.938,- Kč**. Děkuji znova všem dětem a vedoucím skupinek. Zvláště Dáše Hubičkové za obětavé shánění dětí v její základní škole.

Skupinky:

Hubičková Dagmar: Marek Kulveit, Edvard Sotorník, Václav Pecina.

Šatánek Josef: Jakub a Martin Šatánkovi, Lukáš a Petřík Vařkovi, Vojtík Čadil.

Šramová Wanda: Jakub, Kateřina a Vojta Kovářovi z Tatenice.

Chytilík Oldřich: Michaela Pálková, Natálie Hubičková, Lucie Nováková.

Kaňovská Michaela: Ondřej Benýšek, Vendulka Lukešová a Anna Tomečková.

Coufalová Věra: Nikolka Stránělová, Liliana Mikulčíková, Helena Doleželová, Berenika a Juditka Coufalovy.

Rosová Alena: Anastazie Černošková, Štěpán Nejeschleba, Ignác Karczub.

Filip Josef: Lucie Janošová, Martina Lehká, Kristýna Lehká.

HORKA NAD MORAVOU

Při letošním koledování v rámci Tříkrálové sbírky mě víc než jiné roky oslovilo, jak lidé reagovali na naše podání ruky a přání. Zřetelně bylo vidět, jak jsou potěšeni, což bylo patrné i z radostného úsměvu na jejich tvářích a opětovaném srdečném přání. Samozřejmě se našly výjimky, ale těší mě, že většina lidí nás očekává a hezky přivítá. Věřím, že díky tomu jsme tak byli vlastně obdarováni všichni.

Děkuji tedy všem koledníkům a vedoucím skupinek v Horce, že se ochotně zapojili do Tříkrálové sbírky a vybrali **36 948,- Kč**.

Jaroslava Krejčí

O (ne)dochvilnosti potřetí a naposled

Sneste prosím, že se k tématu včasného příchodu na nedělní mši svatou ještě vrátím. Nebudu již hledat recept, jak to udělat, abychom nepřicházeli pozdě, ale zaměřím naši pozornost na otázku nejzásadnější: **Co z toho, že přijdeme na mši včas?**

Jaká je vaše zkušenost? Starý katechismus dr. Františka Tomáška říká (při otázce 237) velmi „polopaticky“: „Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí a jiné vyrušuje z pobožnosti.“

Co znamená to „sám sobě škodí“? Asi všichni máme vyzkoušeno: začít se modlit klidně, po chvíli zastavení se a usebrání, je něco úplně jiného než modlitba „s jazykem na vestě“. Jenže my se o ten klidný začátek mnohdy sami tak hloupě okrádáme...

Krátce po otištění prvního článku o nedochvilnosti (toho s fotkami z kostela), když už mi toto téma víc vězelo v mysli, jsem o jedné neděli deset minut po desáté zase náhodou zahlédl několik jednotlivců, kteří teprve zvolna přicházeli. Zamrzelo

mne to tak silně, že jsem tím sám byl překvapen. Neuměl jsem si vysvětlit, proč mě to tak zasáhlo.

Ten důvod mi došel teprve s odstupem, a to na příměru: Když přijdu fandit na fotbal deset minut po začátku, nic se neděje. Pokud by ale fotbalista na hřiště přišel deset minut po začátku, je to průšvih. Když přijdu na koncert deset minut po začátku, je to ostuda, ale kdybych měl hrát v orchestru a přišel bych o deset minut později...

A z toho přirovnání mi logicky vyplynul velmi varovný závěr: Není asi možné dlouhodobě přicházet do kostela s výraznějším zpožděním a přitom ve víře nezvlažnět. Jestliže znovu a znovu chodím značně pozdě, pak buď se považuji při bohoslužbě pouze za diváka (který tam moc nechybí), nebo tím sám sebe z aktera v pouhého diváka proměňuji...

Často opakuji: Víra je vztah k Bohu a každý vztah potřebuje péči. Kdyby snoubenci nebo manželé nepečovali o svůj vzájemný vztah – i tím, že na sebe nenechávají druhého čekat –, riskovali by, že lásce mezi sebou uškodí.

Když jsem v tomto týdnu při hodině náboženství prosil děti o vysvětlení té „záhady“, proč dospívajícího mládence nudí mše, ale nenudí ho fotbal, který trvá ne hodinu, ale dvakrát čtyřicet pět minut, bystře mi jeden z kluků odpověděl: „Na fotbale přece hraji, ale při mši se jen dívám!“ Ano, dětem, které se potřebují vyběhat a vyskákat, to tak právem připadá. Ale pravda to není!

Druhý vatikánský koncil pobídl k takové obnově liturgie, aby všichni přítomní se účastnili bohoslužby aktivně, tedy zúčastněně v nitru i vnějším jednáním. Mše svatá je společná modlitba, ne modlitba kněze, které všichni ostatní jen přihlížejí. I když kněz při ní mluví a gestikuluje nejvíc, přece ti, kdo mu odpovídají, kdo zpívají, vstávají, klekají, předávají si pozdravení pokoje, naslouchají čtením z Písma, zachovávají chvíle ticha k soustředěné modlitbě atd., ti se neúčastní mše svaté o nic méně kvalitně, než on sám. Mše je jejich modlitbou stejně, jako je modlitbou jeho!

Kdo notoricky chodí pozdě, ten si komplikuje možnost ponořit se do společné modlitby, vzít bohoslužbu za svou. Námaha vložená do toho, abychom si vytvořili pevný návyk být v kostele včas nebo ještě o něco dřív, se bohatě vyplatí!

P. Gorazd

Nenechal Boží volání bez odezvy

Je mezi námi již delší dobu, ale ještě se nám na stránkách farního zpravodaje nepředstavil – bratr Dominik Norbert Smeja. Pochází z Frýdlantu nad Ostravicí. Je mu 24 let, na podzim složil své první sliby. Nastal čas, abychom ho trochu „vyzpovídali“.

Začněme od konce: Jak se ti v naší farnosti žije?

Jééé... jsem tady moc rád. Vždy, když mě někdo přijede navštívit, zmiňuji se o tom, jak jsem si hejčínskou farnost oblíbil. Je skutečné živá, a tak to má být. Mnoho rodin a dětí, různé programy a akce. Lidé jsou si tu blízko. Žít a moci také něco vytvářet a být součástí farního společenství v Hejčíně je radost a zároveň milost, kterou rád přijímám.

Když už jsi tedy mezi nás tak hezky zapadl, mohl bys nám představit blíže své rodinné kořeny...

Jsem pátý ze šesti sourozenců. Všichni jsme už dospělí, i nejmladší Bernadeta už studuje a pracuje. Maminka pochází přímo z Frýdlantu a tatínek z nedaleké vesnice Baška, takže jsme všichni ze severu Moravy. (úsměv) Celou základní a pak i střední školu jsem vystudoval v rodném Frýdlantě a až poté jsem se vydal na zkušenou do Olomouce a začal jsem studovat fakultu tělesné kultury. Nutno říci, že jsem tam strávil jen jeden semestr, než jsem pak napřesrok vstoupil do teologického kon-

viktu. Už od sedmé třídy však utvářela můj život další důležitá skutečnost: v té době jsem začal hrát volejbal.

Takže zde lze hledat počátek cesty k profesionálnímu sportu? Na jaké úrovni jsi jej provozoval?

Jak jsem výše zmínil, už v sedmé třídě k nám do školy přišli profesionální hráči volejbalu ukázat nám, o co vlastně jde, a mně se ten sport tak zalíbil, že jsem u něj zůstal dalších skoro devět let. Postupně jsem se z městského poloprofesionálního hráče s týmem ŠSK Beskydy dopravoval až k nejvyšší soutěži ve své kategorii, kterou je extraliga, a tu jsem hrál přes dva roky. Dneska jsem za to všechno moc rád, protože mi díky tomu nezbývalo moc času na tvoření nějakých lumpáren. (úsměv)

Není to sice neobvyklé, ale přesto: Jak se stane, že vrcholový sportovec vymění upocený dres za řeholní hábit? A proč zrovna ten karmelský? Popiš nám svoji duchovní cestu.

No... naše farnost ve Frýdlantě nad Ostravicí byla jedna z těch, ve které působili karmelitáni. Odešli však, když jsem byl moc malý. Snad mohu prozradit, že jeden z nich, se kterým nyní žiji tady v hejčinské komunitě, mě také pokřtil. Také mé křestní jméno Norbert jsem vlastně dostal proto, že rodičům se moc líbilo, protože se setkali s otcem Norbertem před mým narozením. Moje maminka je navíc terciářka, takže mi svým příkladem, aniž jsem si to uvědomoval, ukazovala směr mé budoucí cesty. Velkou roli v mém životě hraje také přátelství s kanadským

karmelitánem otcem Terrencem, který také přijel a měl kázání na mých časných slibech. Všechny tyto věci tvoří jakousi mozaiku mého života, kterou Bůh postupně skládá. A když jsem byl v polovině prvního semestru tady v Olomouci na FTK, ještě jsem nic netušil. Pak však Bůh zavolal a já nemohl, i přes některá těžší rozhodnutí, nechat jeho volání bez odezvy. A tak jsem se přes teologický konvikt, postulát a noviciát dostal až sem do Hejčína.

Strávil jsi rok noviciátu ve Španělsku. Zajímalo by nás, jak vypadá řeholní a farní život tam.

Moc rád na to vše vzpomínám, i když počáteční měsíce byly taky zkouškou samy o sobě, když jsem španělsky nic nerozuměl. Duch Svatý však působí a nikdy neopouští, a tak jsem na konci mohl číst i Jana od Kříže a Terezii z Ávily v originále. Farní život v Salamance mohu popsat jen z části, protože kostel, ke kterému noviciát patřil a který nebyl farní, měl trochu jinou pozici. Co však mohu sdílet, je srdečnost místních lidí a ochota pomoci, které jsem velice oceňoval zvláště ze začátku pro jazykovou bariéru. Farníci jsou však velmi akční a jde to poznat

Zleva doprava – od nejstarší po nejmladší: Barbora, Vojtěch, Jakub a Filip, Dominik Norbert a Bernadeta

hlavně o Velikonocích ve Svatém týdnu, kdy se v Salamance konají ony velké průvody s různými vyobrazeními situací z umučení Krista. Poznal jsem hloubku prožívané víry i místní tradice, které jsou mnohdy velmi zajímavé. Místní lidé také všechny řeholníky berou jako běžnou součást společnosti, takže jsou zvyklí, že po ulicích běžně chodí řeholníci a řeholnice z různých řádů a kongregací. Samotná Salamanca byla pro mě něco jako jeden „velký konvent“ s množstvím druhů zasvěceného života, které tam jsou. Ještě bych dodal, že jsem si uvědomil tím více Boží velikost právě při jedné hře fotbalu, kdy jsme spolu v týmu hráli Čech, Mexičan, Indonésan, Argentinec, Venezuelan a bratr z Dominikánské republiky. A všichni jsme si rozuměli.

Dominik – co bys nám k volbě jména řekl?

Už před vstupem do noviciátu jsem uvažoval o jménu, které bych rád přijal. To víte, nemohli jsme všichni v komunitě do nekonečna říkat Norbert senior a Norbert junior. (úsměv) A tak mě napadl blahoslavený Metoděj Dominik Trčka, což byl rodák z naší farnosti a redemptorista, který zemřel po špatném zacházení ve věznici Leopoldov během vlády komunistického režimu. Pro mě je vzorem statečnosti, bojovníka za pravdu a spravedlnost a snahy o jednotu církve a křesťanů.

Které světce máš ještě v oblibě? A máš kromě nich i jiné životní vzory?

Tak je to především svatý Norbert, pak můj biřmovací patron svatý Jan Pavel II. a z karmelských mě celou cestou už od počátku provází svatá Terezie z Lisieux.

Které předměty máš na teologické fakultě rád a s kterými si moc netykáš (jsou-li vůbec takové)?

Co mě hodně baví, jsou předměty spojené s Písmem svatým, a příští semestr nás čeká biblická archeologie, na což se fakt těším. K čemu naopak moc netíhnu, jsou předměty spojené s filosofií.

A co volný čas? Jak jej trávíš? Co je tvým koníčkem, co tě baví? Jsi mužem mnoha zájmů, nemýlím-li se.

Velmi rád si čtu, v zimě jezdím na bruslích a také, když to jde, hraju badminton. Vždycky jsem měl moc rád sporty.

Musím doplnit, že bratr Dominik hraje pravidelně fotbálek také s chlapy našich farností...

Mohli bychom v zajímavém rozhovoru pokračovat dále, ale nemusí být hned odhaleno vše. Děkuji proto Dominikovi za jeho vstřícnost, s níž k rozhovoru přistoupil. Přeji mu, jistě za nás za všechny, aby po celý svůj život slyšel Boží hlas a následoval jej. Kéž zůstane navždy pevný a věrný, za což se jistě všichni budeme také modlit.

S bratrem Dominikem hovořil Daniel Dehner

Střípky z misí

UČITELKA TINA

Tentokrát se s vámi chci podělit o jeden z těch smutných příběhů, které jako misionáři také spoluprožíváme.

Jak už jsem se zmínila dříve, naše práce s chudými v Suburbanu, v Rizalově provincii na Filipínách začala v roce 2005. Jednou z prvních žen, která nejen navštěvovala naše pravidelná sobotní setkání, ale také nám hodně na začátku pomáhala, byla „učitelka Tina“. Asi 36letá matka tří dětí. Sympatická, přátelská paní, plná chuti do života.

Narodila se v rodině žijící na hromadě odpadků „Payatas“. Matka ji přes všechny překážky nechala dokončit střední školu, a Tina dokonce začala studovat obor učitelství na univerzitě. Studium však nedokončila, protože otěhotněla s mužem, kte-

rý také žil na hromadě odpadků. Měli spolu tři děti. Po nějakém čase Tina od svého partnera, který byl alkoholik, odešla a začala pracovat jako učitelka na základní škole „Paaralan Pantao“, založené dobrovolníky. Škola a místo, kde Tina bydlela, se nachází asi 15 km od hromady odpadků. Z Tiny se stala velice oblíbená a schopná učitelka.

Po třech měsících navštěvování našich modlitebních setkání na Paaralan Pantao se Tina modlila za nové bydlení pro sebe a dvě dcery, protože jí končil nájem. Nejstarší dcera bydlela s babičkou na hromadě odpadků. Několik týdnů jsme pak Tinu neviděli. Později jsme se dozvěděli, že má nového přítele a bydlí u něho. Onen přítel byl ovdovělý pastor nejmenované křesťanské církve, který vedl malou soukromou základní školu. Tina v té škole začala učit. Pastor si nepřál, aby s nimi dvě mladší dcery bydlely, proto se přestěhovaly k babičce. Tina žila s pastorem i přesto, že se z něj vyklubal agresivní alkoholik. Její

Zasypaná hromada odpadků - Payatas, Manila

ruce byly samá modřina. Žila s ním i přes naše opakované rady, i přes prosby její matky, ať od něj odejde dřív, než otěhotní. Neodešla a otěhotněla. Měli jsme podezření, že možná trpí syndromem týrané ženy.

Během těhotenství se zjistilo, že Tina má asi rakovinu konečníku. Vzala jsem Tinu ke známé onkoložce, která rakovinu potvrdila. Léčba ani operace nebyly možné, kvůli těhotenství. Lékařka důrazně doporučila, že Tina musí na operaci co nejdřív po porodu. Po narození malého Zachariáše jsem ji opakovaně navštívila u ní doma a povzbuzovala k operaci. Tina nakonec přiznala, že pastor ji k operaci nepustí. Důvod pro nás neznámý. (V takové zemi, ve které není řádný sociální systém, ve které je největší korupce v celé Asii a policie je velmi jednoduše podplatitelná, opravdu není situace jednoduchá.) Pravidelně jsme Tinu navštěvovali a nabízeli jí pomoc v případě, že se rozhodne od pastora se Zachariášem odejít. Brzy jsme ale pochopili, že ona se při každé naší návštěvě cítí víc a víc provinile a pořád se omlouvá. Také nám tvrdila, že je uzdravena a rakovinu už nemá. Pochopili jsme, že naše návštěvy jí nepomáhají. Bylo pro nás velmi těžké tuto situaci přijmout. Tina byla naše první „kamarádka“ ze světa chudých, díky které jsme porozuměli mnoha okolnostem jejich života. Ale kvůli tomu že nebyla ochotna „spolupracovat“, nebylo možné jí pomoci. Mohli jsme pouze s bolestí respektovat její rozhodnutí.

Za rok a půl jsme se dozvěděli, že Tina má leukémii, a že je v nemocnici na transfuzi krve. Šla jsem ji navštívit. Byla to moje první návštěva státní nemocnice na Filipínách. Nemocniční systém je tady úplně jiný. Pacient tu nemůže být sám, protože se o něho nikdo nepostarává. Je potřeba, aby s ním byl někdo, kdo mu koupí jídlo, pití, léky, obvazy, rukavice a vše, co je potřeba. Ve většině státních nemocnic není dostatek místa, proto pacienti leží dva na jedné posteli nebo na zemi na kartonech...

Tina musela do nemocnice na transfuzi krve ještě několikrát. Jednou to bylo na konci prosince. Protože byl konec roku, krev

už neměli. Tehdy nás pastor přišel poprosit, abychom mu pomohli sehnat pro Tinu krev. Dle místních zvyků jsme se obrátili na Červený kříž, seminaristy, armádu i na rozhlasovou stanicí. Nakonec se podařilo sehnat krev přes Červený kříž. Pastor ji v sáčku a v chladicí tašce přinesl k nám domů, protože potřeboval další peníze na zaplacení transfuze. Poté odnesl krev do nemocnice. Můj údiv snad nemusím popisovat.

Jelikož Tina bydlela daleko od nás, bylo obtížné s ní být po návratu z nemocnice v kontaktu. Dozvěděli jsme se, že se přestěhovala k matce na hromadu odpadků, protože pastor se o ni nestaral. Volala jsem jí a nabízela pomoc. Chtěli jsme ji odvézt do nemocnice a po propuštění by mohla zůstat u nás. Nechtěla.

Za nějakou dobu mi v 5 hodin ráno volala hlasem jako ze záhrobní, že ji bratr odváží do nemocnice, že už asi končí. Potom mi volala její matka, jestli bych za Tinou mohla zajet, že je to s ní vážné. Večer jsme se vydali spolu s řidičem a s dobrovolnicí z Čech přes celou Manilu do Philippine General Hospital. Před nemocnicí jsme se v davu lidí potkali s pastorem, který se střídal se staršími dcerami Tiny v péči o ni. U nemocné mohli být pouze dva členové rodiny. Došli jsme na jednotku intenzivní péče, kde jsme doslova ztratili řeč. Byla to dlouhá úzká místnost, kde bylo na každé straně asi 30 postelí. Tina ležela na páté. Ona vlastně neležela, ale svíjela se bolestí, s očima v sloup. Postel byla z větší části od krve. Z jedné strany u ní stála její 14letá dcera, která z jejich úst vysávala krev pomocí starého, strašně špinavého a zaolejovaného motoru. Takový motor by člověk u nás našel pouze v nějaké staré dílně. Z druhé strany postele stála její 16letá dcera, která do Tiny vpumpovávala kyslík. Okamžitě jsem šla hledat lékaře. To bylo další překvapení. První lékař mi řekl, že on tuto pacientku nemá na starosti, a poslal mě za jiným. Tento druhý doktor sám ošetřoval všechny pacienty dvou takových místností. Zeptala jsem se ho, jestli je možné Tině dát nějaká analgetika, aby tolik netrpěla. Řekl mi, že je vysadili, aby viděli, jestli se krvácení samo zastaví, nebo ne.

Když jsem se vrátila na JIPku, právě procházela zdravotní sestra od postele k posteli a vysvětlovala studentkám stav pacientů. Jejich totálně apatický přístup ke krvácející Tině, svíjející se v bolesti, mě naprosto šokoval.

Po chvíli se Tine ulevilo a byla schopna mě oslovit jménem. Dokonce se mírně usmála. Pomodlily jsme se. Vedla jsem ji, aby prosila Pána o odpuštění, znovu Ho přijala za svého Pána a Spasitele, a aby také všem odpustila. Krátce po modlitbě ztratila vědomí. Po nějaké době jsme museli odjet, protože bylo pozdě večer a řidič se musel vrátit domů. Když jsme sedli do auta, nemluvili jsme. Zpracovávali jsme téměř traumatický zážitek. Tina tři hodiny nato zemřela. Uklidnilo mě až to, když jsem ji viděla za dva dny ležet v rakvi bez bolesti a bez krve kolem sebe.

V zemích třetího světa život nemá takovou hodnotu jako u nás. Mnoho relativně mladých lidí umírá. Díky Tině jsem pochopila, že chudí lidé nemají důstojný ani život, ani umírání.

Státní nemocnice pro chudé jsou přeplněné a zdravotní personál nemá dostatečnou kapacitu, peníze a prostředky na potřebnou léčbu, a už vůbec ne na péči pro ty, kteří umírají.

Koloběh chudoby funguje pořád na stejném principu. Chudí se snaží přežít, nemají čas na děti a hlavně ani nevědí, jak je vychovávat, ani jak se o ně postarat. Děti vyrůstají emocionálně nenaplněné a snaží se najít alespoň nějaké naplnění v prvním vztahu, který mají. Většinou mají svoje děti jako náctiletí bez dokončeného vzdělání, práce a stability. A tak vyrůstá další generace chudých.

A Tininy dcery? Nejstarší otěhotněla v 17 letech. Až po dlouhé době nám řekla, že dítě, které čeká, je už asi pět měsíců mrtvé, ale že nemá peníze, aby šla k lékaři. Asi jen zázrakem nezemřela. Okamžitě jsme jí poskytli finanční pomoc. Zemřela ale ve 21 letech na rakovinu. Druhé dceři jsme nabízeli možnost studia, ale nejevila zájem. Také jako náctiletá měla už dvě děti. Třetí měla šanci. Je inteligentní a studovala na střední škole. Měli jsme v plánu jí finančně pomoci ve studiu na vysoké škole. Otěhotněla ale už v 16 letech.

Dlouho po Tinině smrti jsme se dozvěděli, že když Tina pracovala jako velice schopná učitelka v Paaralan Pantao, dceři majitelky školy se to nelíbilo. Začala tak Tinu pomlouvat u své matky. Proto Tina, i když velmi pilně pracovala, nedostávala už ani svou malou mzdu, a nebyla tak schopna platit podnájem. Z toho důvodu odešla učit na pastorovu školu, protože ten ji nabídl i bydlení. Do jaké míry byla nucena žít v této situaci, aby uživila své děti, se už asi nedovíme.

Tina mi ukázala život chudých. Nejtěžší pro nás na tom všem je, respektovat jejich vlastní rozhodnutí, která je často přivádějí do ještě horších situací. Takových příběhů je mnoho. Ukazuje mi to, jak musí trpět náš Otec, když respektuje naše mnohá svobodná rozhodnutí, která nás od Něho odvádějí, a kvůli kterým se dostáváme do mnohem horších situací, kvůli nimž pak zbytečně trpíme my nebo naši blízcí.

Kéž dá Pán Tině věčný pokoj!

*Jitka Svozilová,
Institute for World Evangelisation*

Petr Havlíček SJ, náš letošní farní exercitátor

Otec Petr je jezuita, který působil v Římě, v Praze a v Olomouci. V rámci své pastýřské služby se věnoval především studentům, mimo jiné těm, co v Olomouci chodili ke „Sněžence“. Momentálně působí jako kaplan na Hostýně.

Do naší farnosti už ho nedávno pozval otec Marian, aby byl hlavním celebrantem o slavnosti svatých Cyrila a Metoděje.

Otec Petr je knihař a mohl by být učitelem češtiny a výtvarné výchovy (vystudoval pedagogickou fakultu na Karlově univerzitě). Je obdivovatelem a znalcem výtvarného umění a také má

blízko ke starší češtině (jeho oblíbeným autorem je barokní jezuitský básník Bedřich Bridel). Podílel se na organizaci rytířských táborů pro chlapce. Je trpělivý a naslouchající zpovědník.

A protože je to také náš rodinný přítel, mohu přidat několik osobních postřehů: rád zkouší naši trampolínu na dvoře; když k nám přijde na návštěvu, nosí dětem nejbáječnější dobroty; má rád malinový cheesecake; a my máme rádi

jeho smysl pro humor, radost ze života, cit pro krásu a také viditelnou radost z životní cesty, kterou si zvolil.

Na závěr připojuji několik veršů ze známé básně Bedřicha Bridela *Co Bůh? Člověk?*, která je rozjímáním o vztahu Boha a člověka (možná odtud ta trampolína...):

Když si myslím o Bohu,
což mám dělati, musím díti:
ach, Bože, víc nemohu,
rač mě v sobě potopiti!
Čím dál o něm rozjímám,
všecken se zouplna točím.
Kam půjdu, Bože, jinám?
Do tvé velebnosti vskočím!

A pokud byste se chtěli dozvědět, jak se stal Petr Havlíček jezuitou, podívejte se na internetu tento odkaz:

<http://www.jezuitoudnes.cz/index.php/home?id=25>.

Marcela Koupilová

Farní kafe

Stůl a tři várnice: káva, horká voda na čaj, kakao. A taky samozřejmě kornoutky. Ještě nedozní závěrečná píseň a už je vše nachystáno před kostelem. Nejsou tomu ani tři roky, kdy Vojtu Černého napadlo, že popovídat si se spolufarníky, ještě chvíli spolu pobýt, jde lépe nad šálkem kávy. Farní rada vše schválila a zrodilo se „Farní kafe“ – dnes už tradiční tečka za nedělní mší svatou v 10 hodin. Vytížený Vojta už vedení *Kafe* předal dál, a tak se káva a kakao pečlivě připravují podle domluvy střídavě u tří rodin. Čas od času dojde i na přilepšení; to když je možné třeba před Vánocemi ochutnat voňavý svařák, nebo v létě na Den dětí zmrzlinu, nebo i jen tak mimochodem výborné sušenky z kuchyně Majky Klimčákové.

Možná vás někdy napadlo, kam putují peníze z nenápadné kasičky na stole. Je to tak, že příspěvek je dobrovolný, z vybraných peněz se zaplatí pouze náklady na nákup surovin a pokud se vybere něco navíc, putuje výtěžek na farní spoření, nebo lépe v tomto čase na opravu varhan.

Chystání *Farního kafe* je pro nás milou službou farnosti, i díky němu je možné navázat vztah s dalšími farníky, tvořit a zažít o něco víc společenství. Je to ovšem i nepsaný závazek a zodpovědnost, které se lehčeji nesou, když je nás na to víc. Proto bychom byli moc rádi za další ochotný pár/rodinu/tým, který by se zapojil do přípravy *Farního kafe* o předem domluvených nedělích (mimo letní prázdniny). Hledáme ochotné a spolehlivé ruce. Várnice a vše ostatní už je v eráru *Farního kafe*. Po krátkém zaškolení přípravu zvládne jistě každý, kdo už někdy vařil kávu pro sebe. Nebo pro přátele a rodinu. Pojdte tedy s námi chystat kafe pro farní rodinu!

manželé Šťastní

(kontakt: tonda.stastny@seznam.cz, tel. 778 712 335)

Mše svaté za zemřelé dobrodince

V srpnu loňského roku napsal otec arcibiskup pastýřský list, který jsme zatím v našem kostele nečetli. Nyní Vám jeho znění předkládáme ve farním zpravodaji.

Pastýřský list ohledně závazků mší svatých mešních fundací

Drazí bratři a sestry,

naši předkové v dějinách často odkazovali farnostem a kostelům své majetky, které sloužily k obživě kněží nebo údržbě kostelů (farní pole či lesy). V darovacích smlouvách bývaly dohodnuty závazky vůči dárcům, nejčastěji pravidelné sloužení mší svatých za duše zemřelých dárců. Povinnost slavení mší svatých za dárce trvala, dokud měl obdarovaný z daru užitek.

Po zabrání majetku státem v roce 1948 církev neměla z tohoto majetku žádný užitek. Proto nemusela plnit povinnosti plynoucí z darů. V restitucích se některé majetky vrátily, za některé byla

proplacena finanční náhrada. Protože z nich má církve zase užitek, obnovila se i povinnost modlitby za zemřelé dárce. Protože ale dnes už není možné dohledat jednotlivé smlouvy, obrátili se čeští a moravští biskupové na Svatý stolec s prosbou o řešení.

Svatý stolec stanovil, že každý kněz, který stojí v čele farnosti (v případě, že spravuje více farností, pak se počítá jen jedna, včetně i nově založených farností a také těch, které žádné majetky neměly) má povinnost během následujícího liturgického roku slavit deset mší svatých za zemřelé dárce. Tím bude navždy povinnost splněna. Prosím věřící, aby se těchto mší svatých účastnili v hojné míře a společně se modlili za dárce, z jejichž darů mají užitek i dnešní farnosti. Prosím dnešní dárce, kteří prosí o mše svaté za své zemřelé, aby tentokrát upřednostnili plnění povinnosti společného slavení mší svatých za tyto zesnulé dárce, nebo souhlasili s tím, že na jejich úmysly budou mše svaté slouženy jinde.

Všem děkuji za přijetí výzvy a každému ze srdce žehnám.

*+ Jan Graubner, arcibiskup olomoucký
V Olomouci o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 2018*

** * **

Hejčínská farnost je poměrně mladá a nevím, jestli tu nějaká mešní nadace založena byla, nebo ne. Ale pro náš účel vlastně ani není třeba to přesně dohledávat. V Horce s největší pravděpodobností během 265 let existence novověké farnosti byly takové závazky ujednány. Protože v Horce jsou mše svaté jen dvakrát týdně, rozhodl jsem se, že odsloužíme za naše farnosti v souladu s citovaným pastýřským listem celkem deset mší svatých, každý měsíc jednu, a to v Hejčíně. Úmysl formulujeme jednotně: Za zemřelé dobrodince. Podle toho budete moci po každé poznat, že se jedná o jednu z těchto mší svatých. První z nich byla odsloužena v neděli 27. ledna 2019 v 7 hodin.

P. Gorazd

Informace

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

ZMĚNY BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE: Mše svatá v Hejčíně nebude v **pondělí 25. února**.

Pravidelné adorace, které bývají v pátek po mši svaté do 21 hodin v kapli Panny Marie, jsou v zimním období přesunuty do místnosti nad sakristií.

Na **opravu hejčínských varhan** z cílové částky 3,522.570 Kč je k 25. lednu 2019 již vybráno celkem 1,268.285 Kč. Pán Bůh vám vaši štědrost odplatí! Příští mše svatá za dobrodince opravy bude 6. února 2019 v 17.30 hodin v kapli Panny Marie. Podrobnosti k opravě hejčínských varhan najdete na webových stránkách <http://oprava-hejcinsky-chvarhan.webnode.cz>.

Výsledky Tříkrálové sbírky najdete na <http://www.olomouc.charita.cz/sbirky/trikralova-sbirka>. Charita Olomouc děkuje všem za štědrost a důvěru. Na území olomouckého děkanátu bylo na potřeby chudých darováno celkem 1,823.628 Kč. Výtěžek tak převýšil loňskou sumu o 173.444 Kč. Koledníci z farnosti Olomouc-Hejčín vykoledovali 64.938 Kč, v Horce nad Moravou 36.948 Kč a v Křelově 34.877 Kč.

Setkání nad Biblí s Mariánem Jahodou bude v neděli 3. února v 19 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií. Další setkání budou v neděli 3. března a 7. dubna.

V pondělí 11. února je **Světový den nemocných**. Je to výzva k prosebným modlitbám za nemocné a jejich ošetřovatele.

Setkání seniorů proběhne mimořádně ve středu 13. února v 10 hodin v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií.

Ve čtvrtek 14. února si připomeneme **1150. výročí smrti svatého Cyrila**, patrona hejčínského kostela. Duchovní slavení tohoto jubilea pro nás může být vydatným zdrojem milosti. Mše svatá v 17.30 hodin bude v kostele, bude sloužena ve staroslověnštině a obětována na tento úmysl: Za mravní a duchovní obnovu našeho národa.

V sobotu 16. února oslaví své **narozeniny** olomoucký pomocný biskup **Mons. Antonín Basler** (63 let). Vzpomeňme na něho ve svých modlitbách.

V neděli 17. února se uskuteční při bohoslužbách **farní spoření** a **sbírka na opravu varhan**.

Modlitební večer chval bude v hejčínském kostele v místnosti nad sakristií v úterý 19. února v 19.30 hodin.

Ministrantská schůzka bude v Hejčíně v sobotu 23. února od 9 hodin v sakristii. Povede ji bratr Dominik.

Sbírka Haléř sv. Petra se koná v neděli 24. února.

Mše svatá více zaměřená na děti bude v neděli 24. února v Horce a v Hejčíně (mše svatá v 10 hodin).

Přihlašování na JUMP 2019 je možné od středy 27. února od 20 hodin do středy 6. března do 20 hodin. Přihlásit se lze na <http://jump.cho.cz>. JUMP je tábor s duchovním obsahem pro mladé od 15 do 23 let, pořádaný v klášteře karmelitánů v Kostelním Vydří.

Úklid hejčínského kostela proběhne v sobotu 2. března od 9 hodin. Komu by se to hodilo, může přijít již v pátek 1. března

v 18.15 hodin (po skončení mše svaté). Děkujeme za vaši pomoc.

V sobotu 2. března je **72. výročí úmrtí arcibiskupa Prečana**. Po ranní mši svaté v den jeho úmrtí a také v neděli 3. března po mši svaté v 7 a v 10 hodin bude umožněn přístup do krypty za účelem osobní modlitby u jeho hrobu.

Hejčinská farnost se připojila k organizátorům **Lidového bálu**, který pořádají křesťanské organizace v Olomouci. Ples se koná v sobotu 2. března 2019 v pavilonu A Výstaviště Flora. Vstupenky lze získat na <http://lidovybal.com> nebo se můžete napsat na papír vzadu v kostele – a farnost by měla svůj stůl. Ceny vstupenek: 350 Kč dospělí a 200 Kč studenti.

Návštěva nemocných se uskuteční mimořádně až ve čtvrtek 7. března (týden po prvním pátku v březnu), další pak 4. dubna.

Letošní **duchovní obnova farnosti** v postní době nebude spojena s výjezdem na Svatý Hostýn ani jinam, ale po poradě v pastorační radě farnosti jsme se rozhodli ji uspořádat doma, aby se obnovy mohli účastnit i ti, kdo z nějakého důvodu z Hejčína na více dní nemohou odjet. Obnova začne ve čtvrtek 14. března mší svatou v 17.30 hodin a skončí v neděli 17. března mší svatou v 10 hodin. Naše pozvání, aby ji vedl, přijal jezuita P. Petr Havlíček (více o něm uvnitř zpravodaje).

V sakristii kostela, nejlépe po mši svaté, je možné zapisovat **úmryslý mší svatých na první pololetí roku 2019**.

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,

tel.: 585 425 025, mobil: 775 970 462, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz,

internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz, www.facebook.com/farnosthejcin.

Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Daniel Dehner, Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí, Jiří Popelka.

Tisk Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2019.

Příští číslo: 3. března 2019.